

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12874/2022
21.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Соња Форгић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против решења о трошковима парничног поступка, садржаног у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 230/22 од 28.04.2022. године, на седници одржаној 21.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 230/22 од 28.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења о трошковима поступка садржаном у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 230/22 од 28.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 5927/21 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиље делимично усвоји. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати: на име разлике неисплаћене породичне инвалиднине за месец децембар 2017. године износ од 1.217,92 динара са законском затезном каматом од 21.01.2018. године до исплате, на име разлике неисплаћене породичне инвалиднине за месец јануар 2019. године износ од 373,00 динара са законском затезном каматом од 26.04.2020. године до исплате, на име разлике неисплаћеног породичног додатка за месец јануар 2019. године износ од 1.213,14 динара са законском затезном каматом од 26.04.2020. године до исплате, на име камате за кашњење у исплатама породичне инвалиднине за 2017. и 2018. годину износ од 278,79 динара са законском затезном каматом од 09.02.2021. године до исплате и на име камате за кашњење у исплатама породичног додатка за 2018. годину износ од 2.019,01 динар са законском затезном каматом од 09.02.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу за исплату законске

затезне камате на износ од 373,00 динара за период од 21.02.2019. године до 26.04.2020. године, за исплату законске затезне камате на износ од 1.213,14 динара за период од 21.02.2020. године до 26.04.2020. године, тужбени захтев за исплату износа од 841,81 динар са законском затезном каматом од 09.02.2021. године по основу камате за кашњење у исплатама породичне инвалиднине за 2019. годину, као и тужбени захтев за исплату износа од 3.789,60 динара са законском затезном каматом од 09.02.2021. године по основу камате за кашњење у исплатама породичног додатка за 2019. годину. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.357,76 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 230/22 од 28.04.2022. године, жалба тужене је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима, тако што се на име разлике неисплаћене породичне инвалиднине за месец децембар 2017. године на износ од 1.217,92 динара одбија законска затезна камата за период од 21.01.2018. године до 02.03.2020. године, одбија обрачуната законска затезна камата за кашњење у исплати породичне инвалиднине за 2017. и 2018. годину у износу од 278,79 динара са законском затезном каматом од 09.02.2021. године до исплате и одбија обрачуната законска затезна камата за кашњење у исплати породичног додатка за 2018. годину у износу од 2.019,01 динар са законском затезном каматом од 09.02.2021. године до исплате, а у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати 10.800,00 динара.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 72/11 ...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаним правноснажним решењем преиначено је првостепено решење о трошковима поступка и решено да свака странка сноси своје трошкове поступка. О овом праву тужиље првостепени суд је решио применом одговарајућих одредаба материјалног права које се сходно примењују приликом доношења одлуке о трошковима поступка, с обзиром на успех тужиље у спору, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из чл. 404. ст. 1 ЗПП на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а и применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Када је за изјављивање ревизије меродовна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиле, које не чини њено главно потраживање, то је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић